

Melissa
Cammeron

Polnoc ve městě andělů

KIO/KAN

Doporučuje
pro čtenáře
Jackie Collins

edice

KLO *KAN*

Melissa
Cameron

Půlnoc
ve městě
andělů

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

© Melissa Cameron

Redakční úprava Jana Denková

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2008

shop@alpress.cz

Tisk a vazba: **FINIDR** Finidr, s. r. o., Český Těšín, www.finidr.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7466-027-6

KAPITOLA PRVNÍ

LOS ANGELES
Bulvár Sunset

Byl jeden z těch jasných dnů, kdy od oceánu fouká vítr a obloha je jako z modrého skla.

Nádherný den, říkala si Jordan Saxtonová, když sjížděla na bulvár Sunset. Den, kdy každý rád uvěří, že je Los Angeles nevinnost sama, skutečné město andělů. Kdo by teď myslel na jeho noční tvář?

Sama sobě se ušklíbla, letmo pohlédla na hodiny na palubní desce, natáhla ruku a vytukla číslo domu v Olindě.

Ozval se hluboký ženský hlas, který jako by zaplnil prostor auta hedvábným černým sametem.

„Dům Saxtonových.“

„Luiso, to jsem já.“

„Zlato, kde jste?“

„Na Sunsetu.“

„Cože?“ Sametový hlas zdrsněl. „Ale slíbila jste, že dorazíte domů do pěti. Tak to už asi nestihnete?“

„No, totiž...“ Jordan znovu mrkla na hodinky, jako by doufala, že by se čas dal přece jenom nějak ošidit. „Lou, abych řekla pravdu, já už to dneska nestihnu vůbec. Jedu rovnou do studia.“

Chvilí bylo ticho.

Jordan si živě představila Louisu, jak si její odpověď přebírá a jak se jí přitom uraženě krabatí kulatá tvář. Vzápětí to v telefonu zapraskalo docela nesametově:

„Na studio vám kašlu! Zlatíčko, teď jste mě teda fakt naštvála! Víte, že jsem vás tady *chtěla* mít.“

To byla Louisa Watsonová! Kdysi na farmě ve Waspenhillu pravá maminčina ruka, jenže kde jsou ty časy? Před rokem přijela do L. A. navštívit bratra, přitom se zastavila i u Saxtonových v Olindě, a když objevila prázdnou ledničku a všude na prst prachu, hned žalovala mamince, jak to Jordan vede, a už zůstala. Prý na pár týdnů, než dá zas všechno do cajku – a je tam dodnes. Říká si hospodyně, a když je doma Benjamin, nikde se neválejí jeho zchumlané košile, což je vlastně fajn... až na to, že se Lou chová jako věčně podrážděný domáci bůžek a Jordanino špatné svědomí.

Ale co jsem to vlastně dneska prošvihla? Jordan zapátrala v paměti, jenže si zaboha nedokázala vzpomenout, co důležitého měla Louisa na dnešek v plánu.

Pro jistotu zamumlala:

„Lou, já vím. Tak mi odpusťte.“

Aparát frkl, a pak se ozvalo:

„Jasně, já už jsem zvyklá odpouštět. Aspoň mě teda pořádně poslouchajte, jo? Chtěla jsem vám ukázat, kam jsem nastrkala jídlo. V lednici máte sójový mlíko a všechny ty sójový hnusy, co je máte tak ráda, ale v mrazáku dole ve sklepě je jehněčí ragú a pizza ode mě. A dneska po kostele jsem ještě zajela až do toho švýcarskýho pekařství v Seal Beach a vzala tam pár bochníků žitnýho chleba a jako bonus dvakrát velkej čokoládovej dort. Hladem snad teda neumřete.“

Aha, tohle! Lou zas jednou odjíždí na pár týdnů na farmu drbat s maminkou a předtím mi chtěla předvést, jak se postarala.

A to je celá tragédie. Její zklamání, že se přede mnou nemůže pyšně natřásat.

Jordan se zakřenila.

„Díky, Lou. Já už to nějak najdu. Ještě snad vím, na co je lednice a mrazák.“

„Vy?“ A zase pohrdavé odfrknutí. „Těžko. To byste musela být hospodyně jako vaše máti, což teda nejste. Pro vás je přece jediný důležitý na světě filmovat zločiny a grázly, co je prováděj. Už mi to přijde, že tady bydlím s duchama. Objevíte se vždycky akorát na skok, s panem Saxtonem je to už úplně na draka a –“

Bylo jasné, že zásobovací akce přivedla Louisu do ráže, takže se octla v jedné ze svých nejhorších mateřsky hořkosladkých nálad. A když to na ni přijde, je líp držet jazyk za zuby a nechat ji vymluvit.

Ovšem nemusí to slyšet celý Sunset Boulevard.

Jordan natáhla ruku, aby ztlumila zvuk, jenže si nijak nepomohla, protože Lou zrovna zvýšila hlas.

„No tak, jste tam ještě, paní Saxtonová?“

„A kde bych asi byla?“

„Že jste taková tichoučká? To už vám nestojím ani za vodmlouvání? Víte, tohle mě taky štve!“

Zaznělo to tak hlasitě, až sebou trhl řidič v otrískaném chysleru, který zastavil vedle Jordan. Muž otočil hlavu, a když pochopil, odkud sametový jekot přichází, spiklenecky zamrkal.

„Copak je, hádáte se s tchyní?“

Tohle miluju! Vtipálky z vedlejších aut – zvláště když mi k tomu sekunduje Louisa v telefonu! Jordan si změřila muže mrazivým pohledem à la Catherine Zeta-Jones, když ji osloví opilec v baru, a odsekla:

„Jo, a je to Liza Minelliová. Zrovna chystá večírek s Clintem Eastwoodem a Madonnou a je kapku nervózní z toho, jak jim to půjde dohromady.“

„Děláte si srandu, že jo?“ vyjekl muž a zkoumavě na ni zamžoural.

„Ne. Chcete pozvánku?“

„Že vy jste někdo, koho bych měl znát?“ Muž si pošoupl na hlavě modrou baseballovou čepičku a dál mžoural jako slepý krtek.

„Nepoznáte Batmana?“ prskla Jordan a hned ji zamrzelo, že odpověď je na úrovni žertu *pana Vtipálka*. Zamračila se na něj, vytáhla okénko a upřela oči na semafor.

V tu chvíli aparát zaječel:

„Fakt jste to nepoložila, zlato?“

„Ne, Lou. Ale měla bych... Totiž, stojím na Sunsetu u semaforu a vás je slyšet až nahoře v Hollywoodu.“

A určitě by to ode mě očekávali moji diváci – aspoň ten, co mi napsal, že jsem *ostrá jak břitva*. Tohle by ho fakt pobavilo, jak mě Lou pucuje – jako už to pobavilo támhle pana Vtipálka.

Konečně naskočila zelená.

Jordan se rozjela a mrkla do zpětného zrcátka, kde je modročepičář v chrysleru. Jel ve vedlejším pruhu pár aut za ní a ještě dál vzadu zahlédla třpytivou vodu v zálivu Santa Monica. Na hladině zablýskl odraz slunečních paprsků, na obzoru plula malá bílá jachta, která vypadala jen jako dětská hračka zavěšená mezi nebem a zemí, kolem níž tancují zlatá chvějivá světýlka.

Jordan se usmála. Vlastně ví, jak zpacifikuje dračici v telefonu.

„Heleďte, Lou...“ začala pomalu, protože si to chtěla vychutnat. „Co kdybych vám řekla, čím jsem vám tak zpackala odpoledne – teda že jsem fakticky měla důvod, proč jsem nemohla přijet domů?“

„Mě vaše důvody nezajímaj,“ nevzdal se telefon. „Vždycky jste si uměla vymejšlet báječný vejmluvy, už jako malá holka.“

„Náhodou... vsadím se, že tohle se vám bude líbit.“

Jordan odvrátila oči od oceánu, nasadila si brýle proti slunci a úplně pomaloučku a provokativně, přesně jako ta malá holka, co si umí *vymejšlet vejmluvy*, dopověděla:

„Totiž... byla jsem... v Santa Monice.“

I na tu dálku cítila, že konečně vyhodila trumf.

KAPITOLA DRUHÁ

PAŘÍŽ *Montmartre*

Z lanovky se vyhrnul dav japonských turistů. Štěkavě na sebe pokřikovali a zaujatě cvakali fotoaparáty; nakonec se celá skupina shlukla kolem průvodce a zamířila ke chrámu Sacré-Coeur.

Kdysi se říkalo, že Paříž je hlavní město světa... Dnes už to zrovna neplatí, ale možná je hlavní město turistického světa, napadlo Benjamina Saxtona.

On sám vyšplhal na Montmartre po schodech, teď trochu popadal dech, nevraživě se rozhlížel kolem sebe po davech turistů a reklamách na coca-colu a říkal si, že někde pod tím vším ještě existuje stará Paříž, která se dá sem tam zahlédnout, když člověk ví, kam jít.

Ovšem Montmartre je nejspíš omyl.

Kopl do plechovky od piva a dál kráčel za Japonci, po šedé dlažbě rue Saint-Éleuthère... Vpravo mezi korunami stromů se objevily baňaté věže chrámu Sacré-Coeur – – – no tak, Bene, tolik se to zase nezměnilo, okřikl se. Když člověk ví, kam jít, pořád se tady dá najít všechno, co dává Paříži nezměnitelný kolorit... A taky se tady dá trpět světabolem, takovým dobrým staromódním světabolem, jaký už dnes nikdo

nezná, protože dnes se tomu přece říká *deprese*... Jenomže já dávám přednost staromódnímu světabolu. Proč? Protože sám jsem starý?

Zřejmě.

Vlastně si připadám jako pamětník těch nejslavnějších časů, kdy v Paříži hladoví malíři prodávali za láhev vína obrazy, co se dnes draží za miliony... Jsem strašně starý pro tehle mladý a pořád horší svět.

Kolem Benjaminova pochodovala další horda Japonců, tentokrát školáků – anebo jenom tak vypadali. Jeden do něj prudce vrazil, ale okamžitě se začal anglicky omlouvat a japonsky uklánět.

Při pohledu na zdvořilého Japonečka Bena napadlo, že to se světem třeba není zase tak zlé – špatné je to jenom s ním, s Benjaminem Saxtonem.

Myšlenka stejně nepříjemná jako pachuč na jazyku, kterou tam nechal absint. Tak jak to je – jde to z kopce se světem, nebo jenom s ním? Udělal ještě pár kroků a usadil se na kamenné schůdky pod modrou tabuli se jménem ulice; před očima měl dlažební kostky poseté papíry a cigaretovými špačky, a také boty a lýtka turistů: nohy, nohy, nohy – křivé, rovné, štíhlé, tlusté, v nohavicích i nahé...

Co tady vlastně hledám? Na Montmartru, uprostřed smetí? No, Jordan by se asi zasmála, kdyby věděla, co se mi honí hlavou. Nebo ne? Je to poprvé, co jsem si na ni po několika dnech vzpomněl, uvědomil si kajícně. A jenom proto, že se cítím tak mizerně, že mě obklopil černý svět.

Aby zaplašil další protivnou myšlenku, sáhl do kapsy a zapálil si cigaretu poslední sirkou z plochého bločku s emblémem gitanek; zaváhal, ale pak bloček odhodil na dlažbu k ostatnímu smetí.

Modrý čtvereček dopadl k jednomu z těch pochodujících nohou: tyhle byly štíhlé a šlapaly po rue Saint-Éleuthère v drahých elegantních sandálech.

A nečekaně se zastavily.

„Monsieur,“ ozvalo se nad Benjaminem, „nemáte cigaretu i pro mě?“

Nohy, které promluvily, mihlo se Benovi hlavou a dál odmítavě zíral do země. Ať mě neprovokují otázkou, která má jediný význam... a nejen v Paříži!

V tom okamžiku nohy před ním udělaly taneční krok, jakýsi pokus o zastepování.

Ano, uznávám, že stojí za pohled. Štíhlá lýtka, už hezky opálená prvním jarním sluncem, úzké kotníky... Ale jen ať si jdou po svém.

„Bene...? Vážně jsi to ty?“ řekl zase ten hlas a tentokrát promluvil anglicky s příjemným francouzským přízvukem.

Benjamin zvedl hlavu.

Uviděl vysokou černovlasou dívku. Jednu ruku si lehce opřela o bok, druhou pozvedla směrem k němu dlaní vzhůru. V celém postoji byl náznak vyzývavosti, ale opravdu jenom náznak. Benjamin musel přimhouřit oči, protože za ní stálo slunce, které jí lemovalo vlasy zlatou aureolou. Dívka se na něj dívala se zkoumavým úsměvem na rtech zdůrazněných rudou rtěnkou. Velké, tmavé oči se zdály ještě větší a hlubší, protože celá tvář zůstala ve stínu.

Odkud tu holku znám? říkal si. Tvář poznal hned, tváře si fotograf pamatuje, a navíc to byla krásná tvář – jenom si ji honem nedokázal nikam zařadit. Potom si vzpomněl: dívka pracuje na americké ambasádě a tam se s ní seznámil – předminulý rok, na zahradní party... Tenkrát se rozhlížel po ženě, se kterou by příjemně skončil večer, až si všiml osamělé černovlásky na terase. Opírala se o kamennou balustrádu, usmívala se jako by pro sebe... Na zlatém šperku na štíhlém krku se zachytilo světlo a jeho třpyt zvýraznil medovou pleť...

Benjamin měl najednou všechno jasně před sebou: oslovil ji – prohodil pár banálních vět a ona se na něj podívala s tím trochu tajuplným a zkoumavým úsměvem, tak jako teď... Nakonec spolu tiše zmizeli a potom – co se tak stává potom?

Prostě příjemně zakončili večer a bylo z toho ještě pár večerů a nocí navíc, vlastně celý týden, v útulném bytě na Ostrově svatého Ludvíka... Ale bohužel si už nevybaví jméno dívky. Ačkoliv přece –

Benjamin zahodil cigaretu.

„Lollo!“

KAPITOLA TŘETÍ

LOS ANGELES
Bulvár Sunset

Ticho na druhém konci bylo výmluvné.

A Lou je vážně na lopatkách, pomyslela si Jordan. Bože, díky za tohle malé vítězství!

Potom se ozvalo dychtivé – a také usmířené:

„No a?“

„Napadlo mě, že bych se měla podívat na ten dům, o kterém mi včera řekla vaše švagrová Ann. Takže jsem jí brnkla a dneska odpoledne jsme tam zajely.“

„Jéžiš!“ Louisa až lapla po dechu. „Nemusíte mi to dávat po lopatě, to jsem přece pochopila hned, jak jste řekla Santa Monica! No ale jak to dopadlo? Líbil se vám nebo ne? Koupíte ho?“

„Proboha, Lou, nechcete po mně nějak moc? Přece se nemůžu rozhodnout hned. I když pravda je, že se mi líbí...“

Což bylo slabé slovo.

Jordan na zlomek vteřiny zavřela oči a vybavila si dům postavený v malém zálivu: ten první pohled jako by se jí vpálil do mozku... A když ji pak Ann zavedla dovnitř, obdivovala všechno, každý centimetr! Terakotové dlaždice v hale, dubové schodiště s vyřezávaným zábradlím, arkýřová okna...

Ann vykládala, že dům si postavil majitel papírny Spencer Lee Grey v době, kdy kolem byla ještě pustina – rodina Greyových si tenkrát mohla vyjet kočárem na výlet třeba na lesnatý kopec jménem Hollywood a pořádat tam pikniky... a dneska? Hollywood jezdí sem, Hollywood tady bydlí.

„Však jsem věděla, že je to vaše gusto!“ triumfálně vyhrkla Louisa. „Hned jak se Ann o tomhle baráku zmínila, tak jí povídám: Annie, to musíš podržet, dokud to neuvidí paní Saxtonová.“

„No – díky, že na mě tak myslíte.“

„To dělám pořád. Jenže... jestli tam zamejšlíte trávit tak málo času jako tady –,“ vracela se Louisa zákeřně k oblíbenému tématu, „– tak to ani nemá cenu kupovat, fakt to jsou vyhozený prachy.“

„Zatím jsem řekla jenom, že se mi líbí. Jo, a když už mluvíte o penězích, bude to stát pořádný balík,“ všimla si Jordan uličky, kudy se dá uklouznout Louisinu nadšení – a vůbec každému nadšení.

„Jakej balík?“ Louise kupodivu zpětný manévr unikl. „Ann říkala, že je to docela laciný na to, jak je to dobrá adresa. Helejte, víte, jak je to kolem nóbl?“

„Odkdy jste zrovna vy snob, Lou? Ale nebojte, Ann mě informovala.“ Už cestou do Santa Monicy vyrukovala realitní makléřka Ann Bensonová s řadou více či méně slavných jmen. A když se dostaly na soukromou silnici podél pláže, Ann vypískla nadšením při pohledu na osamělou ženskou postavu, která v dálce na břehu házela klacky labradorovi. Prý je to Jennifer Anistonová.

Jako by Jordan záleželo zrovna na tomhle! Nemá pocit, že k životu potřebuje, aby se jí pod oknem potloukaly celebrity, jen hledá místo, kde se můžou s Benem opravdu usadit, zakotvit a – pracovat na dětech. Už jí tikají biologické hodiny... A osud, nebo Lou, jí přihrál do cesty opravdu kouzelný domeček pana Greye... Ten pán prý měl dvanáct dětí – i tohle má svou váhu! Až na to, že –

„Víte, Lou, celá ta krása má háček. Prakticky se to tam rozpadá,“ ozvala se, aby to připomněla spíš sama sobě než Louise. Přitom zahrozila pěstí otlučenému taxíku, který před ní udělal myšku. „Zrovna vám by z toho naskočila husí kůže. Otevřela jsem okno a zůstalo mi v ruce. Nejdřív se musí dát všechno do kupy a teprv pak –“

Jordan se snažila o co nejstřízlivější tón, ale uvědomila si, že to stejně zní, jako když zpívá zamilovanou písničku. To okno, vlastně francouzské dveře, se sice opravdu utrhly i s rezavým pantem, jenže vedly na terasu nad oceánem a už je v duchu úplně jasně viděla nové, natřené bleďounkou zelenou barvou, už se viděla, jak je ráno otvírá, pod ní se vlní oceán a dole v zahradě pobíhá holčička s blondátými vlasy – – –

Louise se do hlasu vloudilo zklamání.

„Jo, Ann se zmínila, že to chce nějaký opravy. No a co? Tak se udělej. Nebo vám vaděj ty dodatečný starosti?“

„Ani jedno ani druhé, ale –“

„Potom je všechno v pořádku, ne?“ vpadla Lou. „Stačí se rozhodnout a budete mít krásnej barák na krásným místě, Ann dostane krásnou provizi – na každýho prostě případně jeho díl štěstí. A pan Saxton, až se vrátí, bude mít taky krásnej –“

„Sakra – Ben!“

Zelené dveře na terasu, hučící oceán, holčička v zahradě, všechno se rozplynulo.

„Ne, nemůžu nic kupovat, než si promluví s Benem. Zůstal by, kdybych ho postavila před hotovou věc.“

Jenže tohle se Louise nejevilo jako problém.

„Jen kupujte!“ zachichotala se. „Řeknete panu Saxtonovi, že je to překvapení k narozeninám nebo tak něco. Už to s ním nějak skoulíte.“

„Lou, jako byste ho neznala. Ben není člověk, se kterým se dá něco jen tak skoulet.“

Zkus na Benamina něco koulet, děvče, jen to zkus! Oči mu zezelenají zlostí a zapře se jako mezek. Chce, abychom dělali důležitá rozhodnutí společně – a koupě domu je určitě v ka-

tegorii důležitých rozhodnutí. A pro Bena to nebude kouzelné sídlo plodného pana Greye, ale zchátralá špeluňka za dost šílené prachy... Takže když dům koupím bez něj, zkazím plán, kvůli kterému ho chci, plán, kde Benjamin hraje dost podstatnou roli. Situace se jeví jaksi neřešitelná.

„Ale dá – jako s každým mužským. Vy ovšem máte nevýhodu, že je pan Saxton pořád pryč.“

Právě. Pryč.

Tak abych nakonec vážně nedopadla jako Jennifer Anistonová, jestli ta osamělá postava na břehu opravdu byla ona. Taky plánovala – a dokonce ne za manželovými zády – postavit dům svých snů, a jak špatně to skončilo! Brad Pitt točil někde v tramtárii *Pana a paní Smithovi* a sbalila ho Angelina Jolie... I když jsem jenom Jordan Saxtonová s jednou talk-show, co nezná ani támhle pan Vtipálek, máme s Pittovými společné nejmiň to, že je Benjamin pořád někde za horama, a já zase musím trčet v L. A., přesně jako Jennifer při natáčení *Přátel*. Vážně mám pocit, že jestli takhle budeme žít dál, asi to brzy odpískáme. Zrovna teď se Benjamin odmlčel – pořád hlídám mobil, ale nikde žádný zmeškaný hovor nebo nepřijatá zpráva. Benovi je zřejmě fuk, jestli o něj mám starost...

Jordan se váhavě zeptala:

„Mimochodem, Lou... Není na záznamníku vzkaz z Paříže?“

„Bohužel, pan Saxton zatím nevolal.“

Lou vzdychla.

Mohlo to znamenat, že se nerada vzdává hovoru o domě v Santa Monice a provizi, ale taky nesouhlas s tím, že Benjamin Saxton momentálně trucuje kdesi na druhém konci světa.

„To... no nic, však on se ozve.“

Jordan se zamračila a začala počítat: jak dlouho vlastně už o Benovi neví?

Před třemi dny... ne, už před čtyřmi, ve středu, nechal vzkaz, že je v Paříži a vypnul mobil. Což většinou znamená, že chce, aby mu všichni dali pokoj, a v Paříži speciálně to, že

se osaměle potlouká po obskurních hospůdkách a bistrech. Někdy přitom fotografuje, i když hlavně nasává... Ale párkrát tenhle figl s odstřiženutím provedl, když nechtěl, aby Jordan věděla, kam odjel doopravdy.

Sakra, Benjamine! Tyhle tvoje zvyky – jednou se z nich zblázním. Ze všech! Pak je ohromně povzbudivé slyšet zprávu o novináři zavražděném v Indonésii...

„Tak já jsem skončila... potřebujete ode mě ještě něco, paní Saxtonová?“ dolehl k Jordan dotaz ze skutečného světa.

Potrásla hlavou – má moc bujnou fantazii. Kam se to nechala unést? Ale Bože, kéž by už Benjamin navždycky složil kufry do šatny!

„Ne, nic. Raději už tady všechno pusťte z hlavy a pěkně si užijte dovolenou. Pozdravujte u nás a... a vyříd'te, že se tam chystám.“

Další semafor.

A vedle Jordan už zase stál bílý chrysler a od volantu na ni civěl řidič v blankytné baseballové čepici.

„Nó, tak tohle vyřizuju vždycky, zlato! Pozdravy a sliby, co nikdy nesplníte!“ odsekla Louisa, a najednou se burácivě zasmála. „Ale abych se s váma zas nezačla hádat, že jo? Helejte, to jak jsem prskala před chvílí, teda s tím studiem a že jste mě naštvála – nebrala jste mě vážně, že ne? Náhodou, to, co děláte, je moc užitečný a důležitý!“

Tohle je prostě Louisa! Domácí bůžek a anděl strážný, který ji zpucuje, ale jinak je vždycky na její straně. Nejenže shání proviant do mrazáku a domy pro šťastnou budoucnost, ale je taky věrná fanyнка.

Jordan honem stáhla okénko a zesílila zvuk: tentokrát ať pan Vtipálek *slyší*, jak Lou sametovým hlasem zpívá *to, co děláte, je užitečný a důležitý*. Ať ten chlap ví, že je opravdu někdo, koho by měl znát, i když ne snacha Lizy Minelliové, nebo seriálová hvězdička.

„Dneska tam máte mámu toho kluka, co ho o Vánocích zastřelili ve Venice, že jo?“ křičela Lou na celý Sunset. „A toho

detektiva, co to tak mizerně vyšetřoval! Doufám, že to tomu línému policajtovi pěkně nandáte.“

Jordan mrkla vedle.

„Nandám. Zvlášť když teď mám vaše požehnání.“

Na semaforu naskočila zelená.

„Sice tím zas určitě naštvete pár lidí – jenomže to vy ráda, že jo?“

Řidič v chrysleru to možná slyšel a možná ne, ale vypálil dřív.

„Jasně, Lou. Já hrozně ráda štvu lidi.“

„No jo, já vím, kdo taky. Tak zlomte vaz! Sbohem.“

Cvaknutí, a tím jako by se rozpojily dva světy.

Tedy, co všechno jsme s Louisou probraly! uvědomila si Jordan. Štěstí, že jsem do někoho nevrazila. Ne, tuhle zelenou už nestihnu...

Řidič před ní měl na zadním skle nápis NEJEZDI RYCHLEJI, NEŽ LÉTÁ TVŮJ ANDĚL STRÁŽNÝ.

Jordan zastavila a zasmála se, najednou zase spokojená s celým dnem, s celým světem, s modrou oblohou nad hlavou, se slaným větrem, který se jí opíral do tváře... a před očima jí znovu vyplul obrázek kouzelného domu pana Greye.

Honem upřela oči na semafor, ale spokojený smích v ní bublal dál – a tak se mu přestala bránit a hlasitě se rozesmála.

KAPITOLA ČTVRTÁ

PAŘÍŽ

Montmartre

„Bene, co tady děláš?“

„Co dělám? Nic zvláštního.“ Benjamin se podíval na Lol-
lina lýtka a dodal: „Vlastně jo. Přemejšlím o nohách.“

„Pořád stejný blázen, *n'est-ce pas*?“ Lollo znovu zaste-
povala a udělala k němu krok, vztáhla ruku, dotkla se jeho
vlasů a vyhrkla: „Bene... Bene! Nechce se mi věřit, že jsi to
opravdu ty!“

Mazlivý dotyk a vřelý tón hlasu... Znamená to, že si na
těch pár společných nocí vzpomněla? Lollo potkává určité
desítky mužů, jako jsem já – a už je to dost dlouho, co jsme
se viděli naposled. Ona se za tu dobu nezměnila, zato na mně
pořádne zapracoval zub času.

Ben zamumlal:

„Tak věř. Paříž je přece město, které přeje náhodám.“

Sám slyšel, jak mdle to zní. Bez jiskry. Proč teď nevyskočí,
neobejme ji, nepolíbí... proč nemluví o tom, že šťastných
náhod se musí využívat? Kdepak, už není ten starý blázen
jako dřív.

Lollo zřejmě napadlo něco podobného. Zavrtěla hlavou
a zkoumavě mhouřila oči.

„S tebou něco je,“ podotkla.

„Prosím tě... Vidiš mě po letech a hned víš, že se mnou něco je?“

Černé oči ho zkoumaly dál: „Hmmm...“

„Co asi?“

„To právě nevím, ale... Vypadáš divně.“ Na okamžik se odmlčela a pak dodala: „Vlastně, nezlob se... ale vypadáš trochu jako vagabund.“

Fajn. Ale mohla sis to nechat pro sebe.

Skoro na ni nepohlédl a prohodil:

„Zato ty vypadáš úplně stejně nádherně.“

„*Merci... merci beaucoup, Benjamin.*“ Lollino *R* zadrnčelo, *Benjamin* zaznělo mazlivě a připomnělo tu dávnou noc.

Najednou se mu vybavily další detaily...

Lollo zatím odkopla plechovku od coca-coly, hodila na schůdek vedle *Benamina* tašku spletenou z kožených řemínků a posadila se na ni. Skrčila štíhlé nohy a položila si bradu na kolena. Vítr jí přihnul k nohám plakát, který zval návštěvníky Paříže do Moulin-Rouge. Vzala papír do ruky, zadívala se na něj, neurčitě vzdychla a zopakovala:

„*Merci, Benjamin...* Jestli to neříkáš jen tak.“

„Kdepak,“ zamumlal a znovu ji přelétl pohledem.

Usadila se tu a tváří se, jako by tady *měla sedět*. Jako by přišla na schůzku, kterou jsme měli dávno domluvenou. Vlastně vypadáme jako rozhádání milenci, co uvažují, jestli se mají zase usmířit.

No, ani nápad. Nemám elán ani na to, abych vstal z těch schodů. Vlastně ani nevím, co říct.

„A co tu děláš ty, Lollo?“ prohodil konečně.

„To je otázka, *chéri*,“ broukla a dál si prohlížela plakát.

„Proč bych tu nebyla? Koneckonců, já jsem v Paříži doma.“

„Právě proto. Odkdy se Pařížani chodí procházet na Montmartru? Jak jsi sem zabloudila až z Ostrova svatého Ludvíka?“

„Ty si pamatuješ, kde bydlím?“

„Zřejmě.“

Ale nechci na to vzpomínat, věř mi, že ne.

„Tak proč jsi tady?“

„Za to může... jeden senátor z Virginie,“ odpovídala Lollo tak přemítavě, jako by nad odpovědí musela přemýšlet a přitom stácela plakát do úzké ruličky.

„Aha, chápu. Schůzka. Senátor z nevinné Virginie si chce vyhodit z kopýtka v Moulin-Rouge a –“

„A – co?“ protáhla Lollo.

Co? Jak asi skončí večer v Moulin-Rouge? To se ví, že Ben nebyl jediný, kdo poznal jeden útulný byteček na Ostrově svatého Ludvíka.

„Jsi vedle.“ Lollo se ušklíbala. „Jsem holka pro všechno, ale ne pro všechny, víš? Senátor tady má manželku, takový ten týpek, co vymetá památky. Takže jsme vyrazily po Paříži. Teď je v Sacré-Coeur a já se šla zatím projít, a koho to –“

Lollo vpadly do řeči jásavé hlasy – po schodech kolem nich se řítila skupina plavovlasých dětí.

Benjamin si v první chvíli zakryl hlavu rukama a palce si přitiskl na uši – ten křik v něm vyvolal vzpomínku na jiné děti v jiném místě, vzpomínku, které se už několik dnů úporně bránil, protože způsobila, že jeho svět zahalil dusivý černý mrak.

Stiskl rty a honem se snažil pohyb zamaskovat; přejel si dlaněmi čelo, jako by si odhrnoval vlasy, a pak už zasmušile koukal, jak se kolem něj míhají nohy obuté v nezašněrovaných botách.

„Tohle je novodobá egyptská rána,“ zahučel, když děti přešly. „Turisti... Hrne se to všude jak žravý kobylky – holandský dětičky, senátorský ženušky z Virginie... Zamořují svět od pólu k pólu a žerou pamětihodnosti a –“

„– a k tomu hamburgery, kterými zase zamořili svět Američané,“ zasmála se Lollo – každé plavovlasé dítě totiž třímalo v ruce obrovský hamburger.

„Já nic nezamořil.“

Lollo se smála dál.

„No jen se směj!“ vybuchl Benjamin. „Já tohle všechno ne-
návidím, rozumíš? A ještě Japonce, co zaplavili trh foťákama
za babku, kterejma se všechno to svinstvo fotografuje! Pane-
bože, co je tohle za svět?“

„No, prostě svět.“ Lollo vyskočila na nohy. „Tak jsme
si pěkně popovídali a já zas půjdu. Za pár minut si musím
u kostela vyzvednout kobytku z Virginie.“

„Jasně.“ Ben kývl a snažil se, aby nevypadal moc dychtivě.
„Máš svoje povinnosti.“

A díkybohu za ně. Když bude sám, aspoň se nenechá strh-
nout k takovým nesmyslným řečem jako před chvílí. Zatím
ještě netrpí samomluvou.

„Jsi rád, *n'est-ce pas*?“ ušklíbla se Lollo. „Moje přítomnost
tě teda nerozehřála.“

Benjamin se rozhodl, že si nakonec může dovolit projevit
trochu zklamání.

„Je mi líto, že odcházíš. Vážně.“

„Ty lháři!“

Lollo nahrbila ramena a napodobila jeho hlas:

„Co tady děláš, Lollo? Lollo, to je dneska svět... Planul jsi
nadšením jako zhaslá svíčka.“

„Je mi líto, že jsem se ti nelíbil. Asi jsi zapomněla, co jsem
zač.“

„Ty jsi toho taky hodně zapomněl, zdá se mi,“ blýskla
očima a konečně vykročila pryč.

Díval se za ní, jak odchází...

Lollo se najednou prudce obrátila, chvíli mlčky stála, a na-
koniec vyhrkla:

„Proboha, Bene! Co se to s tebou stalo?“

KAPITOLA PÁTÁ

LOS ANGELES
Bulvár Sunset

Jordan se pořád smála.

„Helejte... že vy jste slečna Saxtonová?“ ozvalo se z vedlejšího auta.

Otočila hlavu. Samozřejmě, byl to ten chlápek v modré baseballové čepici, a když už ji poznal, neměla by se pochechtávat sama pro sebe jako blázen.

Kousla se do rtu a kývla.

„Vy máte takovou talk-show v telce, že jo?“

Tak ono ti došlo i tohle, pane Vtipálku.

„Ano. Na kanálu dvacet, v neděli o půlnoci. Dneska.“

Muž stáhl světlé obočí.

„A vždycky tam šťouráte do věcí, co by klid'áňko mohly spát. Myslíte si, že je to dobře?“ Tón hlasu i slova, obojí znělo útočně.

„Jistě že si to myslím. Proto to dělám.“

„No, chlapi u nás v hospodě říkali, že ne,“ prohlásil muž.
„Že to nejní dobrý. Prej jste moc vostrá, vostrá jak břitva.“

A že prej máte figuru na to, abyste dělala něco zábavnějšího. Jo, na zábavu se každéj koukne radši.“

Jordan se zdálo, že tohle není nejlepší místo k debatě, zvlášť když se v ní octla i její figura. Jenomže utéct se nedalo, byla v pasti semaforu a štrúdlu aut. Už tak se vozy vlekly za sebou jak hlemýždi a teď se kolona zastavila úplně. Proč se to nehýbe... vpředu se něco stalo? Takže aby se zatím bavila s chlápem, co začíná být nepříjemný?

Pokusila se zahrát na mužovu ješitnost.

„A co vy? Jak se to líbí vám? Vy přece máte vlastní názor.“

„Co já... abych řek pravdu, já vás moc neviděl,“ odpověděl a přidal vysvětlení, které vyznělo zahořkle: „Já totiž nemůžu ponocovat jako některý, vstávám hned brzo nad ránem. Jsem popelář. Uklízím město, víte?“

Jordan nasadila zářivý úsměv a doufala, že tím rozhovor ukončí:

„No, třeba až budete mít někdy volno, tak se na mě podíváte a dáte mi pak vědět, ano?“

Muž se také zasmál a vycenil přitom zažloutlé veverčí zuby.

„Jo, podívám se na vás... když mi dáte autogram, slečno Saxtonová.“

„Tady? Ani nemám po ruce kus papíru.“

Muž vykulil malé oči.

„Nó, ale kde jinde? Kde bych vás asi ještě jako potkal?“

To je taky pravda. Beztak je divné, že je ten člověk pořád vedle ní. Pan Vtipálek v modré čepici... Jordan najednou jako by vzadu v hlavě zablikalo výstražné světýlko.

„Vy mě sledujete?“ vyhrkla.

Malé oči poplašeně uhnuly.

„Ne... Ne!“

„Tak proč je váš chrysler pořád někde poblíž? Copak vás neposlouchá?“

Muž chvíli mžoural, pak se nejistě zasmál.

„Už zas si děláte srandu, že jo,“ řekl opatrně. „Náhodou se jenom tak projíždím... Ale helejte, copak my dva nemůžeme mít stejnou cestu?“

Jordan se zamračila.

„Takže se dá říct, že mě sledujete.“

„No, vlastně jo, tak trochu jo. Teda... až vod tý doby, co mi došlo, kdo ste, a napadlo mě, že bych si vám moh říct o ten podpis.“

„Tak dobře.“

„Dík.“ Muž si strhl blankytnou čepičku – pod ní měl lebku holou jako Homer Simpson, i když bez Homerových dvou vlasů. „Podepište se mi tady na čepici... Jo, třeba na čepici, jestli vám to nevadí.“

„Když nevadí vám, že ji zničím?“

Veverčí zoubky se zase vycenily:

„Ne, tím ji vylepčíte, slečno Saxtonová. Helejte, propisku taky mám.“

Když Jordan načmárala autogram, kolona se pohnula. Honem podala čepici i tužku zpátky.

Muž po nich chňapl, přitom se dotkl Jordaniných prstů a dokázal je na zlomek vteřiny podržet. Zároveň si olízl rty a podíval se jí do očí. To všechno dohromady bylo víc než protivné – pohled trochu šilhavých mlsných očí a k tomu vlhký dotyk studených prstů.

Jordan přeběhl po zádech mráz.

Když se vozy zase rozjely a bílý chrysler se jako klíště držel blízko jejího mercedesu, zarytě se dívala přímo před sebe a nakonec zpomalila.

Auto za ní netrpělivě zatroubilo.

Jo, já taky pospíchám, ale *vůbec* nemám chuť jet bok po boku chryslera. Pořád mi nesmyslně rezonuje v hlavě, co předtím řekl slizoun v modré čepici a co jsem četla v dopise jednoho diváka: *ostrá jako břitva*... I když se mi to předtím líbilo, najednou mi to zní zlověstně jako výhružka.

